

บทที่ 32

ในวันนั้นที่อารามไปหลงเส้นเฉียวเหินเยียนอุซื่อเป็นสหายแล้วจริงๆ จิตใจบริสุทธิ์นั้นฟ้าดินเป็นพยานได้ แต่เขากลับแค่นเสียงโดยไม่ไยดี ต่อหน้า ยังพูดคุยกุ๊กก้อลับหลังกลับติดต่อกับข้างอิงสิง ปรึบตาก็มอบคนให้ด้วยตัวเอง โยนความจริงใจของเส้นเฉียวไว้บนพื้นพร้อมทั้งเหยียบย่ำจนแหลกลาญ บัดนี้ คิดจะกู้คืนก็เสียหายไม่อาจทำให้สมบูรณ์ดังเดิม เช่นสายน้ำที่ยากหวนคืน บางทีเยียนอุซื่ออาจยังโชคดีที่คนที่ตนพึงใจคือเส้นเฉียว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ผ่านเรื่องเช่นนี้มาก็คงมีแต่คิดหาหนทางแก้แค้นทั้งวัน ไม่มีทางเชื่อถือหรือรู้สึกดี ต่อเยียนอุซื่ออีกแม้เพียงสักนิด

แต่อย่างไรเส้นเฉียวก็เป็นช้อยกเว้น คนผู้นี้ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ ผู้อื่นดีต่อเขาหนึ่งส่วน เขาต้องตอบแทนผู้อื่นสิบส่วนสิบสองส่วนเป็นแน่

นอกจากอาณาจักรอู่หนู เยียนอุซื่อแยกแยะความรู้สึกมากมายได้ เพราะบาดเจ็บสาหัส และยังมีเรื่องของเงินทองอีกด้วย ในตอนที่เยียนอุซื่อและ เส้นเฉียวถลาลึกสู่วันดินชั่วเขียงย่อมมีความข้องเกี่ยวพันต่อกันมากมาย ต่อมานิกายเหอฮวนได้ข่าวและบุกมาประชิดตัวพวกเขา เยียนอุซื่อตัดสินใจ เด็ดขาด ยอมอุทิศตนล่องข้างอิงสิงที่จัดการยากที่สุดออกไป ทำให้เส้นเฉียว ได้มีเวลาหายใจรับหลบหนี แม้กล่าวว่เส้นเฉียวกระจ่างยิ่งนักว่าด้วยความ เจ้าเล่ห์เพทุบายของเยียนอุซื่อแล้วไม่มีทางที่จะไม่เตรียมตัวล่วงหน้า แต่เขา แลเห็นฝ่ายตรงข้ามจากไปอย่างเด็ดเดี่ยว ในใจจะไม่ถูกสิ้นคลอนสักนิด

ได้อย่างไร

การกระทำนี้ เยียนอู้อี้อหวนนึกขึ้นมาในภายหลังก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เขาพึงใจต่อเส้นเคียว ซ้ำยังเข้าใจถึงนิสัยและวาทะทางของคนผู้นี้ อย่างถ่องแท้

หากเป็นคนอื่นได้ยินนามของเยียนอู้อี้อ ก็ไม่บันดาลโทษะก็ต้องขบคิด เป็นแน่ว่าจะหลีกเลี่ยงจากข้างกายเยียนอู้อี้ออย่างไร ตัดความสัมพันธ์กับเขา อย่างไร หลีกได้ยิ่งไกลยิ่งดี แต่เส้นเคียวกลับหาเป็นเช่นนั้นไม่

สำหรับเส้นเคียวแล้ว อย่างไรก็ตามเยียนอู้อี้อก็เพิ่งช่วยตนออกมาจากเขาซึ่งเจิง บุญคุณคือประการแรก ผู้ลี้หรือเจียนส่งจดหมายมาขอความช่วยเหลือ เส้นเคียวไม่รู้ยังพอทำเนา แต่เมื่อรู้แล้วก็ต้องไปช่วยเหลือสักรอบหนึ่ง จดหมายของคนทั้งสองเหมือนกัน นี่คือการที่สอง

สองอย่างนี้รวมกันจึงสำคัญว่า 'ไม่อยากถูกพัวพันจากวาทะและการกระทำของอีกฝ่าย' มากนัก ฉะนั้นเส้นเคียวจะวางควมรู้สึกส่วนตัวไว้ ด้านข้าง ทำเรื่องที่สำคัญกว่าก่อน

ความจริงจิ้งจอกครัดเช่นนี้ มากขึ้นสักส่วนจะตั้งเงินไปอย่างไรเห็นได้ชัด น้อยไปสักส่วนจะค่อนข้างเสแสร้ง คนมากมายต่างรู้ดีว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล ไม่มีจุดผิดแถมแม้แต่น้อย

ขณะคนผู้นี้เป็นเจ้าของสำนักเขาเสวียนตู้อี้อเสียงไม่โด่งดัง คนรอบข้าง กล่าวถึงเขาอย่างมากขึ้นก็เพิ่มคำว่า 'ศิษย์ที่แสนภาคภูมิใจของฉีเฟิงเกอ' ไปอีก หนึ่งประโยค บัดนี้เขาท่องยุทธภพกลับชวนให้นึกขึ้นได้ว่าเขาคือเส้นเคียว เป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นสิ่งอื่น

เยียนอู้อี้อถือตัว ไม่ถูกผู้อื่นควบคุมมาครั้งชีวิต ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี กระทำตามปรารถนา ไม่เคยคิดว่าสุดท้ายจะมาหัวปักหัวปำอยู่กับคนผู้นี้

เขารู้สึกว่าเนื้อแท้มนุษย์ชั่วร้ายเสมอมา ไม่เคยเชื่อว่าจะมีความดีอย่างแท้จริง ถึงแม้ว่ามี ในสายตาเขาก็กลายเป็นความอ่อนแอ

เส้นเคียวกลับผิดคาด นิสัยไม่เคยยอมความผู้ใดของเยียนอู้อี้อกลับยอมถอยให้เส้นเคียว

ผู้ทีคนในได้ห้ล้าต่างคิดว่าดี เยียนอู้อี้อคิดว่าไม่ดีและไม่คิดเหลือบแล ลักนิต แต่หากเยียนอู้อี้อคิดว่าดี คนในได้ห้ล้าเองก็คิดว่าดี เขาย่อมต้อง ธิบลงมือชิงมา ไม่ว่าจะใช้อำนาจแย่งชิงหรือลอบกระทำอย่างเงียบๆ สุดท้าย ต้องคว้มาไว้ในอ้อมอก ลังสอนอย่างละเอียดอีกทีหนึ่ง ให้ฝายตรงข้ามยินยอม พร้อมใจเช่นกัน

สรุปแล้ว เรื่องราวในตอนนี่ยังนับว่าราบรื่น

แม้เป็นเยียนอู้อี้อก็ยังมีกรรมตามสนองอยู่บ้าง เขาต้องยุทธภพมา หลายสิบปี ต่อให้ไม่ใช้สถานะหรือวรยุทธ์ก่ดดันผู้คน ชายหญิงที่มาเสนอตัว ก็มีนับไม่ถ้วน ลันเปลืองความคิดกับคนผู้หนึ่งเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิต หากยังมีอาจไขว่คว้มาได้ เช่นนั้นเมื่อก่อนเขาก็ันนับว่าใช้ชีวิตโดยเปล่าแล้ว มิสู้โขกศีระชะตายจะดีกว่า

ฉะนั้นในขณะที่เส้นเจียวเสนอให้กำหนดกฎเกณฑ์ ปฏิบัติต่อกัน ด้วยมารยาท ห้ามแอบดู ห้ามทำตัวหยาบคาย เยียนอู้อี้อยอมต้องรับปาก

รับปากง่ายตายเช่นนี้กลับทำให้เส้นเจียวล้งเลอยู่บ้าง เพียงแต่ในเมื่อ ผู้่อรับปากแล้ว หากเขายังจับผิดไม่วางใจ เช่นนั้นก็เกินไปอยู่บ้าง

ทั้งสองออกเดินทางในเช้าตรู่วันถัดมา หากกลางคืนบังเอิญผ่านเมือง ก็ถือโอกาสพักผ่อนในเมืองได้

ชาวยุทธ์นอนกลางดินกินกลางทราย ค้างแรมชานเมืองคือเรื่องปกติ แต่ ถ้าหากเลือกได้ไม่ว่าผู้ใดก็ย่อมอยากพักแรมในสถานที่อบอุ่นสุขสบาย แม้เป็น ยอดฝีมือวรยุทธ์ก็ยอมเข้าพักโรงเตี๊ยม

ไม่เว้นแม้แต่เยียนอู้อี้อกับเส้นเจียว คนทั้งสองเร่งเดินทาง ใช้เวลาเพียง สองวันก็ถึงตำบลหนึ่งที่ไม่ไกลกับฉางอันแล้ว

ฉางอันอยู่เบื้องหน้า นับว่าสามารถผ่อนคลายได้ พรุงนี้คงได้เข้าเมือง เยียนอู้อี้อจึงกล่าวว่ "แม้ผู้ลิวหรือเจียนจะอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมอันตราย แต่ยังมีได้ฉุกเฉินถึงขั้นที่รอไม่ได้แม้สักขณะ ตอนนี่ยพลบค่ำแล้ว เราหยุดพัก ที่นีก่อน"

เส้นเดียวรู้ว่าเขาให้ความสำคัญกับรูปลักษณะของตนเองอย่างมาก มาตลอด ทุกครั้งขณะออกโรงลั่นสง่าผ่าเผย ท่าทางน่าเกรงขาม เบื้องหลังไม่รู้ใช้เวลาแต่งตัวไปเท่าใด หากให้ประมุขนิภายส่วนเวรียในสภาพลำบาก ตรากตรำเข้าเมือง เย็นอุชู้อ้อมไม่ยอมเป็นแน่ เส้นเดียวจึงรับคำ ไม่แย้ง คำใด

เมื่อเลือกโรงเตี๊ยมขนาดค่อนข้างใหญ่แห่งหนึ่งได้แล้ว คนทั้งสองก็เดินเข้าไป เส้นเดียวกลัวเขาจะกล่าวคำพูดจำพวกนอนเตียงเดียวกันอะไร ออกมาอีก ขณะเฝ้าแก้ถามว่า "ทั้งสองท่านคงต้องการห้องหลักสองห้อง?" เส้นเดียวจึงซึ่งตอบตัดหน้าว่าใช่

เยียนอุชู้อ้อมก็ได้โต้แย้ง ยี้มกรีมยอมให้เขาตัดสินใจ

แก้แแก่เห็นแล้วอดมิได้ที่จะยี้มพลาบกล่าวว่า "คุณชายทั้งสองเป็นพี่น้องกระมัง สายสัมพันธ์ดีจริง?"

เยียนอุชู้อ้อมกล่าว "พวกเราไม่ใช่พี่น้อง"

แก้แแก่ส่งเสียงอ้อ ลังเลเล็กน้อย "เช่นนั้นเป็น...?" *พ่อลูก?*

เยียนอุชู้อ้อมได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงแยมยี้มอย่างมีเลศนัย ซ้ำยังมองดูเส้นเดียวแวบหนึ่ง ก่อนหันไปยี้มให้แก้แแก่อีก

แก้แแก่เห็นคนมาหลากหลายรูปแบบ ตอนนี้เฝยสีหน้ากระจ่างแจ้ง โดยพลันออกมา

เยียนอุชู้อ้อมกล่าวเสริมว่า "จนปัญญา สองวันนี้เขาไม่ลงรอยกับข้าเลย"

แก้แแก่เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี* จึงกล่าวว่า "อันว่าสร้างกุศลสืบปี่ร่วมเรือข้ามธารา สร้างกุศลร้อยปี่ร่วมสิ่งนั้น ท่านทั้งสองล้วนเป็นหงส์มังกรในหมู่ชน ความสัมพันธ์คงไม่ธรรมดาเป็นแน่ ในเมื่อมีวาสนานี้ อ่อนข้อให้กันสักหน่อยจะดีกว่า ปรงดองเกิดก่อเกิดทรัพย์!"

เส้นเดียว "..."

ร่วมสิ่งนั้นคือสิ่งใด ท่านบอกให้ชัดเจนสิ!

แต่แก้แแก่พูดจาคลุมเครือเหมือนกับเยียนอุชู้อ้อม เขามิอาจไปแก้ไขคำพูด

* เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี เป็นสำนวน หมายถึงคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามคนอื่น ใครว่าดีก็ว่าตาม เข้าได้กับทุกคนทุกฝ่าย

ของผู้อื่น กลับกลายเป็นเหมือนที่นี้ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง*

ถ้าแกเปิดห้องให้พวกเขาเสร็จแล้ว เขียนอุ๊ชื่อยังต้องการอีกห้องหนึ่ง
ให้คนยกสุราอาหารมา

ในห้องพิเศษมีโต๊ะสี่ตัว เรียงเป็นหน้ากระดานอยู่ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่ง
ใช้เพื่อให้แขกสามารถเรียกนางร้องนางรำมาอยู่เป็นเพื่อนขณะกินอาหารได้
ตอนนี้ไม่มีนางรำเต้นรำย้อมโล่งกว้างอยู่บ้าง

เส้นเชียวนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้ประตู เขียนอุ๊ชื่อกลับมิได้นั่งโต๊ะตัวที่
อยู่ใกล้กับเขา แต่ห่างออกไปสองตัวจึงนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้มุมห้องที่สุด

"เหตุใดประมุขเขียนทำเช่นนั้น" เส้นเชียวไม่เข้าใจ

"พอข้ามองหน้าของเจ้าก็อยากยื่นมือลูบได้ แต่ในเมื่อเข้ารับปากเจ้าแล้วว่า
จะปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาท ย่อมออกห่างสักหน่อยจึงจะดีกว่า เพื่อมิให้ข้า
กลายเป็นคนต่ำทราวมที่ไม่มีควมน่าเชื่อถือแม้แต่น้อยในใจเจ้าข้าชาก"

คำพูดนี้ของเขียนอุ๊ชื่อมิเพียงน่าเลื่อมใส แต่ยังเคร่งขรึมนำยาเกรง
คนไม่รู้ยังคิดว่าเขาต่างหากคือคนที่ถูกเส้นเชียวปรารถนา

เส้นเชียวหมดคำจะกล่าวอยู่บ้าง ครู่หนึ่งก็นึกเรื่องเมื่อครู่ขึ้นได้ "เช่นนั้น
ที่เมื่อครู่ท่านตั้งใจหลอกลวงถ้าแก กล่าวคำพูดเหล่านั้น เรียกว่าปฏิบัติต่อกัน
ด้วยมารยาทได้อย่างไร"

เขียนอุ๊ชื่อทำไร่เดียวสากว่าเดิม "ข้าไหนเลยจะหลอกลวง ตั้งแต่ต้นจนจบ
ข้ากล่าวเพียงสองประโยค เจ้าเองก็ได้ยินชัดเจน พวกเรามีชีพี่น้อง คำพูด
ประโยคนี้นิดหรือ หรือว่าอาเจียวอยากเป็นพี่น้องกับข้า? ประโยคที่สองที่ว่า
ไม่ลงรอยกันยังมีมิตรกระมัง เป็นถ้าแกผู้นั้นบ้ากามฟังแล้วเข้าใจผิดไปเอง โทษ
ข้าไม่ได้จริงๆ"

เส้นเชียวมีความรู้ด้านการประชันฝีปากกับเขาอย่างลึกซึ้งแล้ว เมื่อได้ยิน
จึงหมดเรี่ยวแรง

* ที่นี้ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง เป็นจำนวน หมายถึงการพยายามจะปิดบังซ่อนเร้น แต่กลับยิ่งเผยให้คนอื่นรู้เพราะ
ความโง่เขลา มาจากเรื่องเล่าที่ว่า มีชายผู้หนึ่งมีเงินสามร้อยตำลึงไว้ในที่ของตัวเอง กลับใคร่รู้เข้าแล้วมาขโมย
จึงเขียนป้ายปักไว้ว่า 'ที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง' เพื่อนบ้านชื่ออาเอ้อร์เห็นเข้าก็มาขุดขโมยไป แล้วเขียนป้าย
ไว้เช่นกันว่า 'อาเอ้อร์ขังบ้านไม่ได้ขโมยไป'

เยียนอุซึ่อแยมั้ม "สิ่งที่เจ้าต้องการ ข้าล้วนทำได้ เหตุใดยังไม่พอใจ" เขาชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวเสียงอ่อนโยน "อาเจียว ชาตินี้คนที่ข้าให้ความสำคัญมีไม่มาก คนที่ข้ายอมอ่อนข้อยิ่งไม่มี เจ้าเป็นเพียงผู้เดียว"

ในแง่มีอ่อน วาจาเชิงกร้าวยังแฝงความอ่อนโยน ชวนให้อับจนหนทาง โดยแท้จริง

เส้นเฉียวขมวดคิ้วกล่าว "ข้ายอมที่จะไม่พิเศษเช่นนี้"

นั่นมันเรื่องของเจ้า

เยียนอุซึ่อแยมั้มไม่กล่าวคำ

เส้นเฉียวครุ่นคิดแล้วกล่าวอย่างจริงจัง "ความคิดประมุขเยียนมีอาจหยิ่ง ทำให้ผู้คนมีอาจคาดเดาจริงๆ ข้าเองยังไม่รู้ ด้วยคุณสมบัติธรรมดาสามัญ เช่นนี้ของข้า ไหนเลยจะทำให้ประมุขเยียนให้ความสำคัญได้ ในเมื่อวันนี้ กล่าวคำพูดออกมา ประมุขเยียนโปรดบอกอย่างตรงไปตรงมาได้หรือไม่"

"อาเจียว ข้อดีของเจ้ามีมากยิ่งนัก สามวันสามคืนข้าก็กล่าวไม่จบ" เยียนอุซึ่อล้อเล่นก่อนหนึ่งประโยค แต่เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามหมดคำจะกล่าว จึงยิ้มพลางกล่าวอีก "มีเพียงความใจอ่อนจุดนี้ บนโลกนี้ไม่มีผู้ใดเทียบเจ้าได้"

เส้นเฉียวกล่าวอย่างหดหู่ "ข้าไม่รู้ว่าคุณใจอ่อนเป็นข้อดีตั้งแต่เมื่อใด จำได้เพียงตลอดมาประมุขเยียนไม่ชอบคนใจอ่อน"

เยียนอุซึ่อแยมั้มกล่าวอย่างสบายๆ "มีฉะนั้นจะเรียกว่าในสายตาคนรักเห็นเป็นข้อดี* ได้อย่างไรเล่า"

เอาเกิด กล่าวมาครั้งก่อนวัน ถูกแกล้งอีกแล้ว

เส้นเฉียวรู้ว่าถามอย่างไรก็ได้คำตอบจากปากคนผู้นี้ เขายังยืนยันได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามเพียงแค่มีอารมณ์ชั่ววูบ ตอนนี้อยู่ตรงหน้าเขามีเส้นทางสองสาย คือ รอให้ความสนใจของเยียนอุซึ่อสลายไป ไม่รบเร้าอีก เขาจะได้สบายหู กับรอให้วश्यकของเขาเหนือกว่าเยียนอุซึ่อ พาดสักหนึ่งทีให้เยียนอุซึ่อมิกล้ารบเร้าอีก

สุราอาหารยกมาแล้ว คนทั้งสองต่างขยับตะเกียบ ไม่มากความอีก

อาหารหมดไปครึ่งหนึ่ง เยียนอุซึ่อดื่มสุรา ยิ้มพลางกล่าว "ชมชอบคนผู้หนึ่ง

* ในสายตาคนรักเห็นเป็นข้อดี เป็นการเปรียบเทียบกับไม่ว่าจะหน้าตาอย่างไร สำหรับคนรักแล้วย่อมงดงามไร้ที่ติ

ต้องบอกสาเหตุอะไรด้วยหรือ เหมือนเช่นเจ้าเกลียดคนผู้หนึ่ง เห็นหน้าตาเขาน่าขัง กลับบอกเหตุผลไม่ได้ นี่คือหลักการเดียวกันมิใช่หรือ เจ้ามีอาจารย์สักว่าความตั้งใจของข้าเป็นเท็จ เพราะข้าชอบหยอกเย้าเจ้า เช่นนี้จะให้ข้าทนได้อย่างไรเล่า"

คำพูดนี้ฟังผ่านๆ เหมือนมีความจริงจิงหลายส่วน แต่ความจริงล้วนเป็นเหตุผลเหลวไหล เส้นเดียวได้แต่กล่าวในใจว่าอยากพูดคุยกับคนผู้นี้อย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง เหตุใดอยากเพียงนี้

คำพูดที่เขายกกล่าววนอยู่ในห้องหลายรอบ กำลังจะออกจากปากก็ได้ยินความเคลื่อนไหวเล็กน้อยจากด้านนั้น อดมิได้ที่จะเงยหน้าตามเสียงจึงเห็นเยียนอู้อือก้มหน้าบ้วนโลหิตคำหนึ่ง

เส้นเดียวสีหน้าแปรเปลี่ยน ไม่สนใจสิ่งอื่นใด ลูกขึ้นเข้าไปพุงเขาเอาไว้อย่างเร่งร้อน "ท่านเป็นอะไรไป ในสุรามิพิษ?"

เพราะเส้นเดียวมิได้แตะสุราบ้านนั้น จึงนึกถึงปัญหาจากสุราในทันที ข้ายังเป็นเพราะนึกถึงประสบการณ์ที่ตนเองเคยถูกพิษสุขพบพาน จึงมีสีหน้าไม่น่ามองกว่าเยียนอู้อือในทันที

ทว่ากลับเห็นเยียนอู้อือพลันแผยรอยยิ้ม กัดเขาไว้ในอ้อมอก "ความเป็นห่วงป่วนจิตใจ อาเดี่ยวเจ้าปากไม่ตรงกับใจจริงๆ!"

เยียนอู้อือเซ็ดรอยเลือดที่มุมปากพลางกล่าว "ขณะเดี่ยวไม่ระวัง จึงกัดปากจนแตก อาจเป็นร้อนในเท่านั้นเอง"

ร้อนในจนกระอักเลือดได้?

ไปหลอกผีเถอะ!

หลังจากรู้ว่าเยียนอู้อือเสแสร้งกระอักเลือดหลอกเขา กระทั่งเข้าสู่จวนสุขก้าวหน้าจางอัน เส้นเดียวก็ไม่คุยกับเยียนอู้อืออีกแม้แต่ประโยคเดียว

ในใจของเขา คนผู้นี้แวนไว้ด้วยคำว่า 'เจ้าเล่ห์' เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวเหลือเกิน แม้ตนเองใช้อุบายทั้งหมดที่มีก็สู้เขาไม่ได้ จึงถือเอาว่าความนิ่งนับเป็นทอง ไม่กล่าวสักคำ ไม่ว่าเยียนอู้อือจะกล่าวอะไร เส้นเดียวมิใช่ 'อือ' ก็ 'อือ' เขาไม่เชื่อว่าเช่นนี้ยังถูกฉวยโอกาสได้อีก

เขียนชื่อเองก็รู้ว่าตนเองเล่นมากเกินไปแล้ว แม้บีบให้เส้นเขียวแสดงความ
ความเป็นห่วงออกมาได้ แต่คนต้องการหน้าตาศักดิ์ศรี แม้ว่าเส้นเขียวเป็นคน
นิสัยดี ทว่ากรถกลหนักหน้าผู้่อ้นลงมาเช่นนี้ คนผู้นั้นจะมีสีหน้าที่ดีได้หรือ
การบันดาลโทสะคือเรื่องปกติ ไม่บันดาลโทสะจึงไม่ปกติ

ฉางอันเหมือนดั่งวันวาน กำแพงเมืองสูงตระหง่าน อานาจแม่ไพศาล
หลากหลายปรากฏการณ์รวมอยู่ที่เดียว สมแล้วที่เป็นเมืองหลวง เพียงแค่
อานาจที่ปรากฏขึ้นเองส่วนนี้ เส้นเขียวก็ไม่เคยเห็นที่เมืองเจียนคังเมืองหลวง
ของแคว้นเฉินมาก่อน

เมื่อคิดว่าเมืองเจียนคังแห่งนี้นับว่าเป็นเมืองหลวงหลายยุคสมัยเช่นกัน
สร้างชั้นที่ตั้งอยู่ (ง่อ๊ก) สมัยชานกั๋ว (สามก๊ก) กำแพงวังในสามชั้นนอกสามชั้น
ทางใต้มีแม่น้ำฉินไหว ทางเหนือมีทะเลสาบไฮ่วหู ตอนแรกขณะเขียนชื่อ
รับคำไหว้วานจากอวี๋เหวินยงส่งทูตแคว้นโจวมุ่งหน้าไปยังแคว้นเฉิน
เส้นเขียวเองก็เคยพักแรมที่เจียนคัง เมื่อเทียบกันแล้ว เจียนคังหุรางดงาม
กว่าหลายส่วน แต่กลับขาดความแข็งแกร่งเคร่งขรึมไปหลายส่วนเช่นกัน
ดังคำว่าดูบารมีกษัตริย์ค่อยตั้งเมืองหลวง ที่ซึ่งมีบารมีกษัตริย์อยู่คือแดนมังกร
ผกาด คำพูดประโยคนี้แม้พกพากลืนอายุเกินจริงหลายส่วน แต่กลับมีเหตุผล
ลัทธิเต๋าไม่ฝีกวิชาอินหยาง แต่เส้นเขียวก็พอรู้อยู่บ้าง เขาเองก็มีฝีมือด้านการดู
ในวันนั้นมองดูสีพระพักตร์ของอวี๋เหวินยง ก็รู้สึกว่ายอายุขัยพระองค์เหลืออีก
ไม่นานแล้ว บัดนี้เทียบเมืองเจียนคังกับเมืองฉางอัน ก็รู้สึกว่าเมืองเจียนคัง
ขาดบารมีกษัตริย์ไปหลายส่วน เป็นรองเมืองฉางอันหนึ่งขุม แม้เพียงแค่นี้
ก็อาจเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของราชวงศ์

แต่คำพูดไร้แก่นสารเหล่านี้ ลองคิดดูในใจยังพอทำเนา แม้จะมีฮ่องเต้
ที่เชื่อ แต่ก็มีไม่กี่พระองค์ที่จะย้ายเมืองหลวงด้วยเหตุนี้

สุดท้ายแล้ว ความรุ่งเรืองของราชวงศ์ ลิชิตฟ้า ชัยภูมิ พลังชน มิอาจขาด
แม้อย่างเดียว ราชวงศ์โจวสูญเสียวี๋เหวินยงไปแล้ว แม้มีลิซิตฟ้าและชัยภูมิ
จะมีประโยชน์อะไรอีก เป็นเพียงดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้*

* ดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้ เป็นสำนวน หมายถึงสิ่งทีล่วงเลยเวลาใช้งาน ล้าสมัย หรือไม่มีความหมาย

"เหตุใดอาเจียวสี่หน้าเคร่งเครียดเช่นนั้น" ลุ่มเสียงของเยียนอู้อื่อที่ด้านข้าง
 ดังขึ้นทำลายบรรยากาศ

สี่หน้าเฉียวไม่คิดแม้แต่จะสนใจเขา เพียงทำเป็นไม่ได้ยิน

เยียนอู้อื่อถูกภรรยาหันตอกหน้าหงาย สี่หน้ายิ้มกริ่ม หาได้ไม่ยินดีไม่ ยังคง
 ตามอยู่ด้านหลังเข้าเมืองไปด้วยกัน

ในวันนั้นสี่หน้าเฉียวคู้กันอวีเหวินซ่งฝ่าวงล้อมสร้างความทรงจำที่ลึกซึ้ง
 เหลือเกินแก่ผู้คน ยามนี้แม้กระทั่งผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ไม่เคย ยังคงสวมชุด
 ถือกพรตสี่เหลี่ยม พกพากระบี่ยาว รูปโฉมของเขาก็มิได้กลับไปกับกลุ่มคน
 ถึงขั้นแม้แต่ทหารป้องกันเมืองก็จำเขาได้ทันที มองดูเขาเดินเข้าเมืองตาปริบๆ
 ไม่มีแม้กระทั่งความกล้าที่จะเข้าไปขัดขวางซักถาม

คนมากมายล้วนศรัทธาต่อคนที่มีฝีมือแท้จริง วันนั้นการแสดงออก
 ของสี่หน้าเฉียวสะดุดตาอย่างยิ่ง แม้เป็นทหารชั้นต่ำ พวกเขาเข้าร่วมขั้นตอน
 การล้อมจับสี่หน้าเฉียวกับอวีเหวินซ่ง แต่ล้อมไล่ต้อนกพรตผู้นี้ที่พาเด็กกำพร้า
 สกุลอวีเหวินจากไปด้วยกำลังของคนเพียงคนเดียว ท่ามกลางยอดฝีมือนับไม่ถ้วน
 และลูกเกาทัณฑ์เต็มเมือง แม้ได้ยินว่าต่อมาฮองเต้กริ้ว เพราะมีอาจสังหาร
 ท่านอวยกบ้านได้สำเร็จ ให้นำน้องชายกลายเป็นปลาที่หลุดจากแห แต่โดยส่วนตัว
 ผู้ใดบ้างไม่ยกนิ้วหัวแม่มือให้สี่หน้าเฉียว การต่อสู้อันดุเดือดระการตาที่
 ประตูล้อมเมืองวันนั้น ถูกชาวบ้านรวมเป็นเรื่องราวเล่าลือกันในเมื่อนานแล้ว
 ชาวเมืองอาจไม่รู้จู้จักเพียงเกอฝูเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในใต้หล้า แต่กลับจำ
 นักพรตเส้นที่คุณธรรมเทียมฟ้า วรยุทธ์สูงส่งผู้นี้ได้แม่นยำ

แต่ถึงอย่างไรงานอันก็มีโชที่อื่น ตั้งแต่เข้าเมืองมา คนทั้งสองก็เปิดเผย
 ตัวตนภายใต้หูตานั้นนับไม่ถ้วน แต่เยียนอู้อื่อไม่สนใจ ซ้ำยังไม่เคยเตือนสี่หน้า
 พาเขาวิ่งตรงไปยังจวนพระอาจารย์น้อยในเมือง

นิกายส่วนเยวี่แม่สุญเสียอิทธิพล แต่เยียนอู้อื่อหาใช่เป็นนักโทษของ
 ราชสำนัก สี่หน้าเฉียวพาอวีเหวินซ่งหนีไป แต่ต่อมาอวีเหวินอนินคิดว้ออาศัยเพียง
 อวีเหวินซ่งที่อายุเจ็ดแปดปีคงก่อความวุ่นวายอะไรไม่ได้ กอปรกับพระองค์
 ลุ่มหลงในความสำราญทั้งวัน ไม่มีเวลาวางสนใจเรื่องอื่นจึงคร้านที่จะ

สืบหาอีก ฉะนั้นสองคนนี่เข้าเมือง แม้ตั้งดูตความสนใจจากทุกฝ่าย แต่กลับไม่มีผู้ใดมาจับพวกเขา ประการแรกคือไม่มีเหตุผลให้กระทำ ประการที่สองคือคิดจับ แต่ก็ไม่มีฝีมือเพียงนั้น

นับจากฮ่องเต้เองก็ใหม่ขึ้นครองราชย์ จวนพระอาจารย์น้อยก็ถูกคนตรวจยึดปากประตูลงกลอน ซ้ายข้างคาคผ้ากัน เยียนอุซื่อกระซอกเบาๆ ด้วยสองมือ ออย่าว่าแต่ผ้ากัน แม้กระทั่งกลอนใหญ่อันหนักอึ้งก็ขาดสะบั้นตามเสียง เขามลักประตูเข้าไป ท่าที่ที่ไม่เห็นคำสั่งห้ามของราชสำนักอยู่ในสายตาดูเลยเช่นนี้ทำให้เส้นเจียวที่อยู่ด้านหลังมองดูจนมุมปากกระตุก

นี่เขาคัดสินใจสนับสนุนผู้ลี้วหูเจียน ฉะนั้นตอนกลางวันก็ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนแล้ว?

เส้นเจียวคิดจะซักถาม อ้าปากออก แต่ยังคงทนเอาไว้

เยียนอุซื่อมิได้เห็นหน้ามา กลับคล้ายมีดวงตาดำด้านหลัง เป็นฝ่ายกล่าวขึ้นว่า "งานชุมนุมประลองกระบี่คราวก่อน นิกายเหอฮวนไปหาเรื่องอารามฉุนหยาง หลังเกิดการตะลุมบอน ชางอิงสิงกับหยวนซิวซิวต้องบาดเจ็บเป็นแน่ไม่สามารถรุดกลับมาเร็วเพียงนั้น เหลือเพียงลี้ล้อจำนวนหนึ่งซึ่งไม่ควรค่าให้อภัยถึงหากกล่าวถึงผู้ที่ทำให้ข้าเสียหายแล ตอนนี้อันมีเพียงเสวี่ยถึงผู้เดียว เจ้าได้อ้างตัวเป็นสายตรงสำนักพุทธ รักศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง ไม่มีทางลอบมองผู้อื่นเบื้องหลัง ส่วนอวีเหวินอวิน ขณะพระองค์เป็นองค์ชายรัชทายาท ข้าเองก็เคยสั่งสอนพระองค์มาก่อน พระองค์รู้แก่พระทัยว่าหาเรื่องข้าไม่ได้ ข้ายังเอาแต่เล่นสนุก หากยังไม่มีเชื่อมั่นใจเต็มเปี่ยม พระองค์ย่อมไม่มีทางนุ่บ่ามเด็ดขาดต่อให้มีคนกราบทูลเบื้องพระพักตร์ พระองค์ก็จะลืมนพระเนตรข้างหนึ่งหลับพระเนตรข้างหนึ่ง"

เส้นเจียวขมวดคิ้ว เช่นนี้ดูเหมือนอวีเหวินอวินมิใช่คนที่ปราศจากฝีมือเพียงเพียงขึ้นครองราชย์ก็สังหารท่านอาทังหลายยกบ้าน พฤติกรรมเช่นนี้ชวนให้หนาวใจโดยแท้จริง

เยียนอุซื่อราวกับสังเกตเห็นความคิดของเขาอีกครั้งหนึ่ง "อวีเหวินอวินใช้งานสำนักพุทธ ซ้ายข้างตั้งนิกายเหอฮวนเข้ามา แสดงว่าไม่ยอมให้สำนักพุทธ

เป็นใหญ่เพียงลำพัง เห็นได้ชัดว่าภายใต้การควบคุมขุนนาง ได้แบ่งแยก
ควบคุมอำนาจทุกด้าน พระองค์ยังมีฝีมืออยู่หลายส่วน หาไม่คงมีอาชญากรรม
เบื่องพระพักตร์อวีเหวินยงโดยไม่ถูกกำจัดหลายปีเพียงนั้น แต่ฝีมือของพระองค์
ก็มีเพียงเท่านี้ หากอวีเหวินยงฟังที่ข้าพูด ตั้งอวีเหวินเขียนเป็นองค์ชาย
รัชทายาท อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าราชวงศ์โจวจะสงบมั่นคงไปอีกสามรุ่น"

เส้นเดี่ยวนึกไม่ถึงว่าเขียนลู่ซื่อยังคงเสนอแนะเช่นนี้ต่ออวีเหวินยง มีน้ำ
หลังอวีเหวินยงขึ้นครองราชย์จึงลงมือต่อนิกายส่วนแยกตัวทันที คงเกลียดแค้น
เขียนลู่ซื่อแทบตาย น่าเสียดายความเฉลียวฉลาดของฮ่องเต้พระองค์นี้มิได้ใช้
กับเรื่องที่ควร กลับออกนอกกลุ่มนอกทางเสียหมด

ตอนนี้ทางเหนือมีเหตุวุ่นวาย ทางใต้มีแคว้นเจิน แม้กระทั่งทางเหนือก็เป็น
อดีตฮ่องเต้บุกตีเมืองชิงอำนาจมา ขอเพียงเป็นฮ่องเต้ที่ปกติพระองค์หนึ่ง แม้ว่า
ไม่เอายากรวมได้ห้าเป็นหนึ่งในเร็ววันก็ไม่มีทางสละตำแหน่งให้บุตรชาย
จากนั้นตนเองเป็นไทซังหวง* แม้กระทั่งขณะเส้นเดี่ยวนึกอยู่ที่ตำบลซีหนิงก็ได้ยิน
ว่าฮ่องเต้ทรงสร้างอุทยานหลวง พานางสนมนางกำนัลไปเสวยสุขตอนกลางวัน
หากอวีเหวินยงที่ปรโลกรู้ว่าบุตรชายนำความทุ่เมตตาด่าหับขับตาดอน
หลายสิบปีของตนมาล้างผลาญเช่นนี้คงบันดาลโทสะจนพินคินซีพมาได้

เขียนลู่ซื่อกล่าวอีก "แม้อวีเหวินเขียนอ่อนแอ แต่เขามีฝีมือด้านการดูแล
กองทัพ นำพาทหาร ต่อให้มีโอกาสสืบทอดปณิธานของอวีเหวินยงก็ไม่ถึงขั้น
ล้างผลาญมรดก น่าเสียดายอวีเหวินยงสลัดโซ่ตรวนแห่งโลกิยะไม่หลุด จะให้
บุตรชายสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้ให้จงได้ สายพระเนตรคับแคบตื่นเงินเสียนี้
กระไร เห็นดีเห็นงามมาทั้งชีวิต กลับถูกบุตรชายแท้ๆ ล้างหาว ความทุ่เม
กลายเป็นบุญเปล่า หนีกรรมที่ก่อขึ้นเองไม่พ้นจริงๆ!"

เขาไม่มีความเคารพต่ออดีตฮ่องเต้ พออ้าปากก็วิพากษ์วิจารณ์ออกมา
หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงตกใจตายไปนานแล้ว แต่เส้นเดี่ยวนึกกลับทนไม่ไหว
ลอบเหลืออกตา กล่าวในใจว่าก่อนหน้าที่ราชอาณาจักรอวีเหวินยงตัวเอง
ยังถูกยึดมือทั้งหลายล้อมโจมตีจนศิโรราบแยก แทบจะร้องโอดโอยอยู่เลย

* ไทซังหวง หมายถึงอดีตจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ให้โอรสของตนหรือก็คือบิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน
เป็นผู้ที่องค์จักรพรรดิเคารพยำเกรง

มิใช่หรือ บอกว่าอวีเหวินยงตื่นขึ้น ตัวท่านเองเฉลี่ยจลลาคสักเท่าใดกัน

เยียนอู้อือไม่แม้แต่จะหันหน้ามา ก็เอ่ยสัพยอกว่า "อาเจียว คิดไม่ถึงว่าเจ้าเป็นสุภาพชน กลับเรียนรู้นิสัยที่จะไม่เอ่ยปากต่อหน้า แต่กลับตีเตือนผู้อื่นลับหลังได้เช่นกัน เช่นนี้คงไม่ตึ๊ง!"

เสิ่นเจียวรู้ว่าเขาจะหลอกให้ตนเองกล่าวคำ จึงปิดปากสนิทเหมือนฝาหอยยิ่งกว่าเดิม

ระหว่างกล่าวคำ คนทั้งสองก็ทะลุผ่านลานกลางมาถึงเรือนหลังแล้ว

เสิ่นเจียวไม่รู้ว่าจุดประสงค์ที่เขาพาตนเองมาที่นี่คืออะไร แต่มองดูต้นไม้ใบหญ้าและการตกแต่งโดยรอบกลับมิได้ระเกะระกะฝุ่นเกาะเพราะเจ้าของไม่อยู่ แต่เป็นระเบียบเรียบร้อย เห็นได้ว่ายามปกติคงจะมีคนมาทำความสะอาดเป็นประจำ แต่ผ้ากั้นและตะขอเหล็กด้านนอกไม่เคยถูกแตะต้องเลย เช่นนี้มีความหมายลึกซึ้งยิ่งนัก

เยียนอู้อือผลัดประตูห้องหนึ่ง ด้านในหาใช่ไม่มีใครสักคนไม่ แต่นั่งไว้ด้วยหลายคนนานแล้ว

เมื่อเห็นคนทั้งสองมาถึง หลายคนนั้นต่างลุกขึ้นต้อนรับ คนที่อยู่ตรงกลางเดินหน้าเข้ามาหลายก้าว พลางประสานมือกล่าว "ได้ยินว่าพักนี้ประมุขเยียนพบเจอเหตุสุดวิสัยที่ภายนอกไม่น้อย นำคร่ำขำมิใช่คนในยุทธภพ ช่วยเหลือไม่ได้สักนิด ยังดีที่ท่านปลอดภัย นี่ข้านับว่าวางใจได้แล้ว" ข้ายังทักทายเสิ่นเจียว "ในวันนั้นนักพรตเส้นผะยง่างราศี จวบจนบัดนี้ยังยากที่จะลืม ข้ายังเป็นทีกล่าวขานของชาวฉางอัน บัดนี้ได้พบ มีส่ง่าราศีกว่าวันวานเสียอีก!"

คนผู้นี้คือคนคุ้นเคย เสิ่นเจียวยอมไม่มีทางจำไม่ได้ อีกทั้งเยียนอู้อือเคยกล่าวถึงมาก่อน เขาเตรียมใจไว้แล้ว ยามนี้จึงประสานมืออ้อมพลางกล่าว "สุขกั่วงงเงรใจแล้ว ได้ยินว่าในวันนั้นขณะข้าพาคุณชายเจ็ดออกจากเมืองหลวงเคราะห์ดีที่สุขกั่วงงลอบช่วยเหลือ จึงทำให้พวกเราหลุดพ้นจากอันตรายอย่างปลอดภัย เรื่องนี้บรรพชิตยังไม่เคยขอบคุณสุขกั่วงง"

ผู้ลิวหูเจียนแยมอ้อมอย่างสดชื่น "เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย ไยต้องจดจำ!" เขาแนะนำคนที่ปรากฏตัวพร้อมกันกับตนเองต่อเสิ่นเจียว "ท่านนี่คือเจิ้งอู้อือ"

ซึ่งเป็นมุขมนตรี"

ยังมีอีกคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องแนะนำ ก็เป็นคนคุ้นเคยอยู่แล้ว...
เปียนเหยียนเหมยศิษย์เอกของเยียนอู้อี๋ ขณะเยียนอู้อี๋เข้าประตูมา เขาก็
เข้าไปทำความเคารพ เห็นเส้นเดี๋ยวมองไปหาเขา ก็ยิ้มยิ้มประสานมือ
แสดงไมตรีเช่นกัน

เยียนอู้อี๋ที่โยโสโง่หงกลับลดตัวลงมาทำที่อ่อนโยนกับผู้ลี้หวู่เจียนได้
"ขณะข้าอยู่ด้านนอกได้รับจดหมายของนายท่าน บอกว่าทางท่านเกิดความ
ยุ่งยากเล็กน้อย"

แต่ละคนต่างนั่งลง ผู้ลี้หวู่เจียนแค้นยิ้มพลาบกล่าว "ใช่ เกิดความยุ่งยาก
อยู่บ้างจริงๆ ข้าขบคิดอย่างหนักก็หาวิธีไม่ได้ ได้แต่รบกวนประมุขเยียนแล้ว"

ฝีมือปกครองแคว้นของอวีเหวินอวินไม่แข็งแกร่ง แต่กลับใช้อุบาย
ของกษัตริย์ได้อย่างชำนาญชำนาญ หลังจากสังหารท่านอาทั้งหลายติดต่อกัน
พระองค์ก็หันความสนใจไปที่เหล่าขุนนาง ผู้ที่ถูกพระองค์เพ่งเล็งเป็นอันดับแรก
คือพ่อตาของตนเอง สูยกั้วกงผู้ลี้หวู่เจียน

ผู้ลี้หวู่เจียนมีโช้วเหวินเซี่ยน ย่อมไม่มีทางนั่งรอความตาย หรือเขา
อาจมีใจภักดีแล้วก็เป็นได้ เห็นฮ่องเต้อย่างอวีเหวินอวินก็ไม่สามารถ
กัมศิระระยอมเป็นขุนนางได้ กระนั้นนายนอกยังคงเคารพบนอบ แต่ความเป็นจริง
ลอบเตรียมพร้อมสารพัด อันดับแรกคือติดต่อกับในกองทัพอาวแผนรับเอา
อิทธิพลที่หลงเหลือของอวีเหวินเซี่ยนมา...หลังอวีเหวินเซี่ยนตาย คนที่ภักดี
ต่อเขาแต่เดิมถูกฮ่องเต้ระแวงและกดขี่ กำลังแตกตื่นไม่เป็นสุข พอเห็นกึ่งมะกอก
ที่ผู้ลี้หวู่เจียนยื่นมา* ย่อมรีบรับเอาไว้ ผ่านการดำเนินการของผู้ลี้หวู่เจียน
ในราชสำนักจึงมีคนไม่น้อยเทไปหาเขา กลายเป็นสมาชิกระดับกลางของเขา
เจิ้งอู้อี๋นี่ก็เป็นหนึ่งในนั้น

แต่อวีเหวินอวินเองก็มีโช้วไม่รู้จะอะไรเลย บุตรีของผู้ลี้หวู่เจียนคือฮองเฮา
ในวังของอวีเหวินอวิน อวีเหวินอวินจับจุดอ่อนในที่แจ้งของผู้ลี้หวู่เจียนมิได้
ทำที่ต่อฮองเฮาจึงเลวร้ายลงทุกวัน ต่ำว่าข่มขู่เป็นประจำ ใช้ความตายบีบบังคับ

* ยี่นึ่งมะกอก หมายถึงหยิบยื่นไมตรี ความหวังดี

หลายครั้ง เคราะห์ดีนางตุ้ภรรยาของผู้ลิวหูเจียนเข้าวังขอร้อง จึงเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้

ผู้ลิวหูเจียนถอนหายใจกล่าว "หลายวันก่อนเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของฮ่องเฮา ฝ่าบาทไม่มีความคิดจัดงาน เพียงพระราชทานสิ่งของจำนวนหนึ่งให้ และอนุญาตภรรยาข้าเข้าวังเยี่ยมเยียน เพราะในวังมีคนเล่าลือ บอกว่าฮ่องเฮาอยากพบพี่น้อง ภรรยาข้าจึงพาบุตรชายคนโตและบุตรชายคนรองซึ่งเป็นน้องชายของฮ่องเฮาเข้าวังอวยพรวันเกิด ใครจะไปรู้ว่าพอพบฮ่องเฮาแล้ว ภรรยาข้ากลับถูกหว่านล้อมหาข้ออ้างล่อนางออกไป เมื่อกลับมาอีกก็ได้รับคำบอกกล่าวว่าฮ่องเฮาคิดถึงพี่น้อง ให้พวกเขาอยู่กินข้าวร่วมกันเสียก่อน ภรรยาข้าขอเข้าพบแต่ก็ไม่สำเร็จ อ้อนวอนฝ่าบาทซ้ำๆ จึงถูกขับออกจากวัง หลังจากนั้นข้าก็ไม่เคยพบบุตรกับบุตรชายซ้ำอีกเลย ใช้ทุกวิถีทาง ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน บัดนี้ไม่รู้พวกเขาจะเป็นหรือตาย"

กล่าวอีกแบบหนึ่ง บุตรชายทั้งสองและบุตรรี่ของผู้ลิวหูเจียนล้วนถูกอิวเหวินอวินจับไว้เป็นตัวประกันแล้ว

ผู้ลิวหูเจียนมีบุตรชายห้าคน คนที่อายุมากที่สุดก็คือคนที่ถูกพาเข้าวังไป บัดนี้อายุเพียงเก้าปี

กล่าวถึงตรงนี้ เขาสีหน้าร้อนรน จิตใจที่รักใคร่หวงแหนบุตรธิดา แสดงออกผ่านสีหน้าวาจา "ข้าใช้ทุกวิถีทาง แม้จะขอร้องด้วยคำพูดอ่อนหวาน ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน คิดให้บุตรชายอยู่ในวังเป็นเพื่อนฮ่องเฮาอยู่ท่าเดียว ในวังมีหลวงจีนเสวียถึงปกปัก ยอดฝีมือดุจเมฆหมอก ใช้พลังกำลังและอุบาย ข้าก็ไม่แน่ใจว่าจะไม่ทำร้ายบุตรธิดา คิดไม่ถึงว่าอิวเหวินอวินพลันเปิดฉากกลับใช้อุบายเช่นนี้ ข้าไม่มีทางเลือกโดยแท้จริง ได้แต่ขอร้องประมุขเยียนแล้ว"

ในห้องเจียนจนได้ยินเสียงเข็มหล่น เยียนอู้อืออ้อแยมั่มเล็กน้อย กล่าวเสียงเนิบนาบ "ข้ากล่าวคำพูดไม่น่าฟัง บัดนี้สุขก็วกงเตรียมทุกสิ่งพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา* ต่อให้ไม่มีบุตรชายสองคนนี้ก็ยังมีอีกสามคน ความจริง

* ทุกสิ่งเตรียมพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา เป็นสำนวน หมายถึงเหลือเพียงองค์ประกอบสำคัญอย่างสุดท้าย แผนการที่เตรียมมาก็จะลุล่วง มีที่มาจากเรื่องสามก๊ก ตอนศึกผาแดง ขงเบ้งคิดแผนการเผาทัพเรือของโจโฉด้วยธนูไฟ หลังจากใช้เล่ห์กลรวบรวมธนูได้จำนวนที่มากพอ สิ่งจำเป็นอย่างสุดท้ายคือลมจากทางตะวันออกที่จะช่วยส่งให้ธนูยิงไปถึงเรือของข้าศึก

ไม่เป็นอุปสรรคต่อภาพรวม ขอเพียงแน่วแน่ไม่ไหวติง อวีเหวินอวินก็มีอาจใช้เรื่องนี้มาคุกคามท่านได้"

คำพูดนี้มีความเยิ่นชาไร้น้ำใจในแบบของเยียนอู้อู้อ ความหมายภายใต้คำพูดคือ นับแต่โบราณผู้สำเร็จการใหญ่สามารถละทิ้งได้แม้กระทั่งบิดามารดา และพี่น้องก็มีใช้ไม่มีตัวอย่างให้เห็น นับประสาอะไรกับบุตรธิดาเล่า ถึงอย่างไรผู้ลี้หวูเจียนก็มีได้มีเพียงบุตรชายสองคนนี่ แต่ข้างกายยังมีอีกสามคน อหนึ่งผู้ลี้หวูเจียนตอนนี้กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ให้กำเนิดบุตรธิดาอีกสักคนไม่นับเป็นเรื่องยาก ไม่จำเป็นต้องสงบเสงี่ยมเจียมตัวอยู่ในพระหัตถ์ของอวีเหวินอวินเพราะบุตรชายสองคน ควรทำอะไรทำสิ่งนั้นจะดีกว่า

แม้เส้นเดียวไม่เห็นด้วยกับคำพูดนี้แต่หาได้ประหลาดใจหรือผิดคาดไม่เพราะความเข้าใจของเขาที่มีต่อเยียนอู้อู้อนั้นรู้ว่าประมุขเยียนเป็นคนเช่นนี้จริงๆ ในทางตรงข้าม ความพิศษสารพัดที่เยียนอู้อู้อมีต่อเขาในช่วงนี้ต่างหากคือสิ่งที่พิลึกผิดปกติ

ในทีนั้น นอกจากเส้นเดียวแล้ว ยังมีเจิ้งอู้กับเปียนเหยียนเหมย เปียนเหยียนเหมยคือศิษย์ของเยียนอู้อู้อ คนในพรรคमारย่อมกระทำการแปลกประหลาดเช่นเดียวกัน ไม่มีทางรู้สึกว่าการพูดนี้ผิดปกติดอะไร เจิ้งอู้ถูกผู้ลี้หวูเจียนนำมาเป็นคนสนิทได้ ย่อมมิใช่คนดีแต่อย่างใด แม้เขามีได้กล่าวคำก็แสดงออกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของเยียนอู้อู้อ

ผู้ลี้หวูเจียนแค้นยืม "แม้กล่าวว่าผู้สำเร็จการใหญ่ไม่ยึดติดเรื่องเล็กน้อย แต่จะให้ตัดขาดเลือดเนื้อเชื้อไขโดยง่ายได้อย่างไร ให้ทำอย่างอันแกจู้ขอแบ่งน้ำแกงเนื้อบิดาถ้วยหนึ่งจากเซียงอวี เรื่องนี้ข้าทำไม่ได้ หากว่าข้าไม่เหลียวแลได้ แม้แต่เลือดเนื้อตัวเอง ประมุขเยียนคงดูแลจนข้ากระมัง"

คำพูดนี้กล่าวได้หลักแหลมอย่างยิ่ง เป็นการขอให้เยียนอู้อู้อช่วยเหลือบุตรธิดาของตนเองซัดๆ แต่กลับทิ้งความทรงจำอันมีคุณธรรมให้ผู้คน คิดเป็นย่องเต้ หากใจอ่อนเหมือนอวีเหวินเซียนยอมสำเร็จการใหญ่ไม่ได้ แต่ถ้าหากหมดประโยชน์แล้วกำจัดทิ้งเหมือนโกวเจียนก็ชวนให้หนาวใจ คำพูดนี้เท่ากับผู้ลี้หวูเจียนกำลังคลายความกังวลใจ บอกเป็นนัยว่าภายหลังหน้าตนเองไม่มีทาง

ลืมนุญคุณ

เส้นเชียวเข้าใจอยู่rangๆ แล้วว่าเหตุใดเยียนอุซื่อจึงเปลี่ยนมาสนับสนุน
ผู้ลิวหูเจียน

เยียนอุซื่อแยมยืม หาได้ติดพันอยู่ที่คำถามว่าจะช่วยหรือไม่มากนัก
ถามโดยตรง "ท่านแน่ใจว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ในวัง?"

ผู้ลิวหูเจียนรู้ว่านี่หมายความว่าเยียนอุซื่อรับปากช่วยคนแล้วรีบปลุกเร้า
จิตใจกล่าวว่า "เรื่องนี้แน่ใจยิ่ง สองเฮาหลบใช้คนเสี่ยงตายส่งจดหมายออกมา
บอกว่าฝ่าบาทจับบุตรชายไว้ในวังสองเฮา ข้ายังกักบริเวณสองเฮาไม่ให้
ออกจากตำหนัก จวบจนบัดนี้ก็สิบกว่าวันแล้ว ดูเหมือนฝ่าบาทคิดใช้ตัวประกัน
บีบบังคับ ให้ข้ามีโอกาสมุมบ่าม"

การก่อกบฏมิใช่การกินข้าวต้มน้ำ เดิมทีแม่ผู้ลิวหูเจียนเตรียมการ
สารพัด สุดทำยังมีอาจตัดสินใจ การบีบคั้นนี้ของฮ่องเต้กลับบีบบังคับการตัดสินใจ
ของเขาออกมาแล้ว ขอเพียงช่วยบุตรธิดาออกมาได้ เขาต้องเปิดฉากก่อกบฏ
ในวังทันทีอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลงแน่นอน

เยียนอุซื่อกล่าว "ช่วยบุตรธิดาของท่านออกมาก็ต้องเตรียมแตกหักกับ
อวีเหวินอวินให้ดี อวีเหวินอวินมีกองกำลังสำนักพุทธปกปักในวัง ข้ายังมี
คนของนิกายเหอฮวนอยู่ ต่อให้พวกเขาสู้เข้าไม่ได้ แต่หากเข้าตาจน สั่งหาร
บุตรธิดาของท่านก็มีใช้เรื่องยาก"

ผู้ลิวหูเจียนถอนหายใจ "ใช่ ข้าเองก็คิดถึงขั้นนี้ ในใจหวาดวิตกอยู่บ้าง
มีทราบประมุขเยียนมีวิธีอันใด"

เยียนอุซื่อขบคิดครู่หนึ่ง "อวีเหวินอวินไม่ยอมปล่อยคน แต่ก็มิได้ฉีกหน้า
พวกท่านในที่แจ้ง พวกท่านเข้าวังโดยอ้างว่าส่งสิ่งของให้บุตรธิดา ค่อย
หาโอกาสช่วยคน มีเพียงวิธีนี้วิธีเดียวแล้ว"

เปียนเยียนหมยต่อความอย่างเฉียบแหลมยิ่งนัก "เรื่องนี้ให้ศิษย์
จัดการเถิด อาจารย์ ศิษย์ปลอมตัวเข้าวังสังกรอบ หาโอกาสช่วยคนออกมา"

ไหนเลยจะรู้ว่าเยียนอุซื่อกลับปฏิเสธ "วรยุทธ์เจ้ายังขาดความชำนาญ
เผชิญหน้าเสียถึงมีเพียงตายสถานเดียว"

เปียนเหยียนเหมยลูปจุมก หุบปากแล้ว

เปียนลู่ซือกล่าว "รูปร่างของข้าตั้งดูตสยตาเกินไป และไม่เคยฝึกวิชา ย่อกระดุก ต่อให้ปลอมตัว คนอื่นมองจุดต่างไม่ออก เจ้าได้เส้นเสวี่ยถึงก็มองออก ได้ทันที ได้ผลตรงกันข้ามกับที่หวังไว้ คิดจะช่วยคนครั้งนี้ได้แต่หาผู้ที่วรยุทธ์ สูงส่ง ข้ายังพลิกแพลงตามสถานการณ์ได้ ยามนั้นข้าจะคอยประสานงาน อยู่นอกวัง"

ในสายตาผู้ลี้หวู่เจียน วรยุทธ์ของเปียนเหยียนเหมยสูงมากแล้ว ใครจะ ไปรู้ว่าเปียนลู่ซือยังบอกว่าไม่เพียงพอ ต้องสูงยิ่งกว่า ข้ายังต้องเตรียมประมือ กับเสวี่ยถึง เช่นนั้นต้องเป็นยอดฝีมือระดับปรมาจารย์เป็นแน่ แต่ยอดฝีมือ ระดับปรมาจารย์ใช่เป็นฝึกกาตขาว คิดจะได้มากก็หาได้ง่ายดาย อย่างว่าแต่ตอนนี้ ผู้ลี้หวู่เจียนยังมีโฮ่งเต้ แม้ว่าเขาเป็นโฮ่งเต้แล้ว ก็ต้องปฏิบัติต่อยอดฝีมือ เช่นนี้ด้วยมารยาทสามส่วน ตอนนี้จะไปหาได้ที่ใดในช่วงขณะ

เมื่อเห็นดวงตาหลายคู่ลี้หวู่เจียนยืนบ่นร่างตนด้วยความคาดหวัง เส้นเชียว ก็ลอบถอนหายใจหนึ่งเสียง กล่าวด้วยวาจาอ่อนโยน "บรรพชิตไร้สามารถ แต่ ช่วยชีวิตคนบุญกุศลสุดประมาณ ย่อมยินยอมลองดูสักครั้ง เพียงแต่ข้า ไม่ช้านาญเส้นทางในวัง หลังเข้าไปแล้วสองตามืดสนิท ยามนั้นเกรงว่ายังมีได้ ช่วยคนก็หลงทางก่อนแล้ว"

เมื่อครู่ผู้ลี้หวู่เจียนก็นึกถึงเส้นเชียวแล้ว แต่ไม่เหมือนกับการผูกมิตร กับเปียนลู่ซือ เขากับเส้นเชียวไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ผู้อื่นมิได้เอ่ยปาก เขาก็มีอาจหน้าหนาขอร้อง ตอนนีเส้นเชียวเป็นฝ่ายเอ่ยปาก เขาย่อมดีใจเกินคาด "มีนักพรตเส้นออกโรง ข้ายอมคาดหวัง เพียงแต่การเข้าวังครั้งนี้อันตราย หนักหนา แม้ข้าเป็นห่วงบุตรเพียงใด แต่ก็มิกล้าบ่มบ่ามให้นักพรตเส้นอยู่ ในอันตราย ได้ยินว่าวันที่แปดเดือนสี่ เสวี่ยถึงจะไปขอพรที่วัดชิงเหลียงในเมือง ขาดเขาไป คนอื่นก็จะจับมือได้ง่ายขึ้นบ้าง ยามนั้นข้าจะส่งคนจำนวนหนึ่ง ไปอยู่ข้างกายนักพรตเส้น ประการแรกเพื่อนำทาง ประการที่สองเพื่อป้องกัน เหตุสุดวิสัย จะได้เป็นผู้ช่วยของท่าน"

เปียนเหยียนเหมยกล่าว "คุณภาพสำคัญกว่าจำนวน ข้าเข้าวังเป็นเพื่อน

นักพรตเส้นจะตีกว่า เส้นทางในวังข้าเองก็นับว่าคุ้นเคย นอกนั้นค่อยส่งสาวใช้
มาสองคนก็พอ อวิเหวินอวินมิใช่คนโง่ คนมากเข้าจะเกิดความสงสัย"
เส้นเดียวพยักหน้า ไม่กล่าวคำอีก

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)